

VIKTOR PANC

Můj život v podstatě skončil. Zbývají už jen léta stále jednodušších radostí, jako třeba dnes – vesničan ze severních hor si jede do hlavního města na výlet a na nákupy: jogurt, čabajka a tenisky pro Břeťu... poslední zbylé svody metropole. Půl roku sem pak zas nepáchnu.

Veliká šedohnědá budova Výzkumného ústavu aplikované organické chemie (VÚAOCH), skleněná vrátnice, bílé dlaždičky a rej bílých pláštů kolem tří rychlozdviží, v druhém patře (2. oddělení) na konci řady bílých dveří 219 – 202 šéfovské číslo 201, tady jsem před třemi léty kraloval.

Dva laboratorní stoly s popálenými dřevěnými deskami, u zdí dvě zasklené digestoře kryté dlaždičkami terakota a dvě kovová kulatá sedátka – tady jsem žil a hořel... až dohořel. Tři roky jsem tu už nebyl. Ale doutnat mohu ještě padesát let (je mi 40, žiju zdravě na úpatí hor, dlouhé procházky, denně hodina hathajógy a devět hodin spánku)

Rozestírám si pak na koberec svou starou růžovou deku a dlouze setrvávám v jednotlivých ásanech hathajógy, až posléze, již bez poslední myšlenky na celkem zmarněný den, se vypínám v závěrečném relaxu. S cigaretou a knihou o Himálaji, kterou znám už skoro z paměti, čekám pak na příchod směnového mistra Břetislava Laboutky, s kterým tu bydlím, čekám na svého chlapce Břeťu, s nímž tu již třetí rok žiji.

(kap. I.)

Jak čist svou vytištěnou báseň je dívat se na vylučování krystalů, jímž vrcholí organická syntéza – v chladnoucím zlatém roztoku za krouživého pohybu baňkou problesknou první lesklé body, rychle jich přibývá a hvězdně prozáří rotující hmotu kapaliny, v jejímž víru se nabalují a těžknou do stříbrných vloček, v baňce začne sněžit jak o vánocích a křehké krystaly se vrší do třpytné závěje, kdyby je bylo skrze sklo slyšet, zvonily by –

(kap. VIII., str. 59)

EDITA BENNINGEROVÁ

Edita položila Vikovi ruku na rameno a obrátila ho k sobě. Vskutku měl svou nejlepší horskou barvu a sluncem zablátlé řasy a obočí, ten obličej, na němž už viděla (a mnohokrát způsobila) všecka hnutí, jichž je vůbec schopna lidská tvář... Prožili jsme spolu tři úžasné roky. Proč si z nich teď, naskytla li se příležitost, něco nezopakovat? Třeba jen pár dní –

...vcházela do svých krámů, kde se na ni usmívali, usmívala se na ně a vybírala si z dobrého jen nejlepší, jemné bílé plavky s odhalenými zády, tříděné jahody, kartón cigaret Muratti Ambassador, norkový krém a hřeben z pravé želvoviny, pro lidičky v Ústí pak tři láhve francouzského brandy Seguin V. S. O. P. Napoleon, ideální dáreček, protože v impozantním kartónu s bourbonskými liliemi a zlatými lvy za mizerných šestnáct bonů, takže vlastně o málo dražší než nejsprostší tuzemský rum.

(kap. II., str. 23)

BŘETISLAV LABOUTKA

Krátce po šesté ráno Břeťa otevřel oči, v okně sluneční zář a do ní trčí nohy Vika cvičícího jógu. Zmalátnělý těžkým vysilujícím snem o Editě hleděl Břeťa přivřenýma očima na Vikovo nahé tělo, a ač se nechtěl dívat na ty dvě z jeho pěti jizev, jež mu způsobila Edita, na jizvu po jejím bodnutí pod srdcem a na půlkruhový otisk jejích zubů na mužově šíji.

A tak honem ledovou sprchu, pod níž člověk najde dech tím, že jej nejprve ztratí, během snídaně umýt všecko nádobí, který tady už samozřejmě čeká pokaždý jen na mě – lidi, to jsem prima hospodyňka, co? Na záchodě Vik už zase strhl stahovadlo a tak zas pěkně přidělat – a taky praktickej taťulda, žejo! A nalít půlku čaje do termosky, aby jej měl Viček hezky teploučkej – to koukáte, jaká jsem hodňoučká ženuška! A pro foťák do pokoje po špičkách, aby se naše batole nevzbudilo – no lidi, nejsem já celkem úplně ideální *babička*?

A fotit už nemám co, já přece nemůžu donekonečna fotit pořád jenom – to děsný málo, co vidím pořád dokola...Já už ani nepamatuju, kdy naposled jsem viděl něco *novýho* –

„ Na nu, Bretta, copak ty dnes takovej smutek?“ zeptal se českoněmecký labský převozník Johann Gauss, když polonahý chlapec dnes mlčel až do půli řeky.

„A proč bych měl bejt veselej?“

„No poniváč ty mlády, zdravý, silny, chytry – to šecko málo?“

„Asi to není málo. Jenže mě je to k ničemu.“

Starýmu Gaussovi se to povídá, když byl námořník a viděl celej svět...a když mu bylo třiadvacet jako mně, zrovna lovil u chilského pobřeží velryby –

(kap. IX., str. 66-67)

...Zpátky do Ústí, tak tady jsem už dlouho nebyl, po silnici, kterou bych už mohl jezdit se zavázanejma očima, a honem do krámu nakoupit cukr, mlíčko, jogurty, toaletní papír a nezapomeň na vajíčka hospodyňko maličká - ...

...V městské knihovně si Břeťa vybral z regálů „Paní Bovaryovou“ a „Bílou velrybu“, spolykal dvojitou porci italské zmrzliny a odfrčel do závodu...

...„Kdyby sis mohla vybrat, kam bys chtěla jet, z celýho světa, rozumíš – kam bys chtěla, Miluško?“

„Ale to přece nejde!“

„Ale *kdyby* to šlo..., co by sis vybrala?“

„Já nevím...No něco, kde je to fajn.“

„Tak třeba co?“

„To samý co ty a jeli bychom tam spolu.“

„Já bych chtěl do Chile a lovit velryby v Tichým oceáně.“

„Ale to přece nejde!“

„Ale no tak si to aspoň *představ*, že by to šlo!“

„No to by mohlo být docela fajn – Ty už jdeš? A co ten pudink?“

(kap. IX., str. 68-69)

Krátce po šesté ráno Břeťa otevřel oči, v okně sluneční zář a do ní trčí Vikovy nohy, v jeho prsou bodná rána a do šíje zakousnuty její zuby, „ Ale já ti přece neudělám bebé, Břeťánku!“ řekla Miluška, Břeťa zavřel oči a trýznivě si opakoval sen o Editě (dívá se na mne, ale já se nemohu pohnout -), zalit pálícím potem se svíjel na lůžku jako raněný, Miluško, co děláš špatně, že se mi nezdá o

tobě...Miluško, já tě zoufale prosím, abys pro mne znamenala tolik co kdysi Edita tomuhle mrtvýmu muži, já to sám zařídit nemůžu, sám prostě člověk nesvede nic, jen umřít... jako umírá Vik. ALE JÁ CHCI ŽÍT A ULOVIT SVOU VELRYBU –

(Kap. IX., str. 70-71)

NAĀA FRÝBORTOVÁ

Za tři dny jsme si pouze zopakovaly, co nám ani v Praze nešlo...za okázalého nezájmu velkomožného pana Vika, z kterého – pokud ho tu vůbec někdy zahlédnem – vidíme nejvíc záda (radši než na nás ze svého místečka na podokenici zírání na protější zeď, načech urychleně odchází).

A to se před ním Edita div už nepláží (pyšná Edita, která zvládne jakéhokoliv chlapa pouhým přimhouřením víček!) a obě mu tady makáme už docela jako předválečný slundy, umyly jsme mu okno a vydrhly podlahu (i Edita si k tomu klekla!!) a daly do pucu tuhle laboratoř, kde se toho za posledních pět roků asi moc nenalaborovalo, víc než laborka je to tady kůlna zpustlého vesnického kluka (kromě lahví po chlastu, který nacházíme pořád další a další, kromě červený tvídový sukne, roztržený od pasu až dolů, kterou jsme našly za skříní, a kromě už asi dvacíti vlásenek, který jsme našly docela všude)...

...a tenhle pán byl ještě před třema rukama jeden z nejlepších organických chemiků v republice...V zábrusových vzorkovnicích má srnčí bobky. (str. 54-55)

Vik letěl pořád výše a Edita se s nám svezla, tři roky úspěchů, balíky stovek, cesty po světě, ona ho prej už skoro milovala, ale Vik najednou vypnul, ale Edita už neletět nemohla, natož se vrátit do Ústí – Edita tedy vypnula Vika a klofla pana profesora Bohumila Benningera, kterej sice není žádná raketa na Měsíc, zato letí spolehlivě a klidně, jako starej solidní čtyřmotorák z Brna do Prahy.

„...Bohumil je vlastně prima, víš, on vůbec neobtěžuje,“ směje se Edita, „ on je to vlastně takový bohatý a hodný strýček...a to strýček dosti vzdálený.“ (str. 57)